

Governar en emergència: què fan les ciutats quan la cultura s'atura

Publicat per [Interacció](#) [1] el 07/05/2020 - 10:50 | Última modificació: 15/04/2026 - 13:13

Què pot fer una política cultural quan el sistema s'atura de cop? El document sobre els plans de xoc culturals durant la Covid-19 no ofereix receptes ni models tancats. Mostra, en canvi, una realitat més crua: davant d'una crisi sobtada, les ciutats reaccionen amb el que tenen a mà. I és aquí on es fa visible què consideren essencial i què poden sostenir realment.

L'informe *Ciutats i Covid-19. Plans de xoc per a la cultura* recull i classifica les mesures adoptades per diverses ciutats del món per fer front a l'impacte immediat de la pandèmia en el sector cultural. No es tracta d'una anàlisi comparativa exhaustiva, sinó d'un mapa de respostes que permet entendre com s'ha intentat sostenir un sistema cultural paralitzat.

El punt de partida és global. La crisi és simultània i generalitzada, i això permet observar respostes diverses en contextos molt diferents. El document identifica dues grans línies d'actuació: d'una banda, mesures per garantir l'accés cultural en confinament; de l'altra, plans de xoc econòmic per sostenir el sector. L'anàlisi se centra en aquest segon bloc, que posa en evidència la fragilitat estructural de la cultura davant l'aturada d'activitat.

Les mesures s'organitzen en quatre grans grups. El primer, i el més estès, és el de les subvencions. Pràcticament totes les ciutats analitzades despleguen ajuts extraordinaris, especialment adreçats a creadors, professionals independents i cultura de base. Aquesta centralitat no és casual. Davant la caiguda d'ingressos, el suport directe esdevé l'instrument més immediat.

El segon grup inclou mesures fiscals i de flexibilització econòmica: ajornaments o exempcions de lloguers, impostos o taxes municipals. El tercer introdueix mecanismes d'injecció directa de recursos, com l'avançament de pagaments per activitats cancel·lades o la contractació de continguts culturals digitals. Finalment, el quart grup se centra en la reprogramació i adaptació de l'activitat cultural per evitar cancel·lacions i mantenir certa continuïtat del sistema.

El document també mostra diferències significatives. Algunes ciutats opten per desplegar un ventall ampli de mesures, mentre que d'altres concentren els recursos en una o dues línies d'acció. Lisboa, Barcelona o Terrassa destaquen per la diversitat d'instruments activats, mentre que altres contextos prioritzen respostes més focalitzades.

Hi ha, de fons, una qüestió que travessa tot el document. Els plans de xoc són, per definició, provisionals. Responen a una situació excepcional. Però al mateix temps deixen al descobert les debilitats estructurals del sistema cultural: dependència de la presencialitat, fragilitat econòmica i manca de mecanismes estables de protecció.

El valor del text no rau tant en les mesures concretes com en el que revelen. En una situació límit, la política cultural es redueix a les seves condicions materials més bàsiques. I això obliga a fer-se una pregunta que va més enllà de l'emergència: fins a quin punt el sistema cultural està preparat per sostenir-se quan desapareixen les seves condicions habituals?

[Ciutats i Covid-19 - Plans de xoc per a la cultura](#) [2]

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: finançament de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2020/ciutats-i-covid>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e200029.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/8274>